

Ako už bolo uvedené v ponukovej (základnej) informácii k tejto ZhC, hlavným cieľom tejto cesty bol prechod hrebeňom Fagarașu, najvyššieho pohoria Rumunska, a to ako „Memoriál E. Súpukovej“, ktorá pri rovnakej našej akcii pred 10 rokmi, utrpela ťažký úraz, ktorému na piaty deň, po prevoze na Slovensko, podľahla.

Nebolo to však opakovanie celej ZhC z roku 2001, ale len polovica jej programu. Teraz bol program pozmenený Väčšina účastníkov nastúpila na cestu vo Zvolene, kde sme si v predstihu poslali bus (tu čerpal POV9h). Program vzhľadom na to, že sme vysokohorskí turisti, sme začali netradične a to krasovým územím v pohorí Apuseni, podcelku Bihor, na plošinách Padiș a Scarisoara, ktoré sme si „naplánovali“ zámerné, s cieľom zostupov pod terén a nie výstupov na kopce. Tomuto zámeru sa prispôsobila aj voľba busu typu MIDI a tým aj počet účastníkov. Na 20. Na plošinu PADIȘ by sme sa teraz totiž ešte s veľkým busom nedostali. Bohužiaľ ani MIDibus sa nedostal na plošinu SCARISOARA, a tak sme tam šliapali pešo. Nasledovníkov v budúcnosti iste poteší, že komunikácie na uvedené „plošiny“ sa rekonštruujú, a tak s výjazdom hore už nebudú problémy ani pre väčšie autobusy.

Návšteva týchto rumunských a možno i európskych unikátov však stála za to. Ponorné hrady v Padiși a ľadová jaskyňa Scarisoara k nim rozhodne patria. Nad rámec pôvodne uvažovaného programu bolo do programu zaradené pohorie PIATRA CRAIULUI, aby sme si výstupom na jeho najvyšší bod aj splnili ďalšiu podmienku k odznaku AVEK. Prechod Fagarașom sme absolvovali v smere od V ako 4-dňový prechod s nástupom na hrebeň hore dolinou Barcaci, a potom už hrebeňom cez najvyššie vrcholy Moldoveanu, Chatu Balea Lac ((tu plánované stretnutie s našim busom) na Negoiu a zostup z hrebeňa dolinou Avrig ku chate Poiana Neamtului. (štvorica na čele s Chocholúšikom si to však mimo plán „natiahla“ až do Turnu Rosu, takže nám takmer skomplikovala časový plán návratu domov). Jediné

plus tohto ich „kufra“ bolo to, že sme nechtiac videli takmer dostavanú mohutnú priehradu na rieke Olt. Po ich „záchrane“ (vďaka ti, Milan D.) sme pokračovali smerom „domov“ s plánovanou zastávkou v tiesňave Cheila Tuzli. Jej prehliadka v zapadajúcom slnku bola pôsobivá, a skočila takmer za tmy. Jej prirovnanie k našej Zádielskej, je priliehavé. Vzhľadom k časovému sklzu sme po prechode ešte pokračovali do 22:45, kde sme „vynútené“ museli zabíjkať na peknom, ale dosť problémovom mieste, ktoré sme ráno našťastie včas opustili. Ostatným plánovaným programovým cieľom bolo pohorie MÁTRA, kde sa nachádza aj najvyšší bod susedného Maďarska, 1014m vysoký Kekeș., ktorý je taktiež zaradený do podmienok odznaku AVEK. Potom už len cesta domov cez Filakovo, Zvolen (tu väčšia časť výpravu opustila, lebo mali výhodnejšie spojenie domov), Prievidzu do Trenčína. Cesta bola plánovaná i dní, no nakoniec pre nepojazdný autobus – defekt na oboch zadných kolesách na jednej strane) sa „natiahla“ o 22 hodín. Ešte že som cestu plánoval s príchodom v sobotu, takže nik nemal problémy s dovolenkou. Samozrejme že sme u dopravcu nedostatok reklamovali a žiadali aj keď iba symbolickú finančnú kompenzáciu. Cestu sme vykonali za optimálneho, (podľa niektorých až ideálneho), pre Fagaraș až netypického počasia. Program sa bez zvyšku naplnil, nikomu sa nič nestalo až na to, že na jednom účastníkovi zanechal stopy svojich zubov ovčiarsky pes..

Cestu programovo i časovo pripravil a aj sa jej osobne ako vedúci zúčastnil M. Petrinc. Paralelne bol o všetkom informovaný M. Sventek, ako potenciálny náhradný vedúci. Cesty sa zúčastnilo 20 účastníkov, menovite: *Belhadj, Čiap, Diko,; Fábryová, Gabaj Ja., Gabaj Jo., Ivan, Holub, Kalma, Kišová, Kuljovský, Kováč, Ladňáková, Matlovič, Mircová, Ondík, Petrinc, Sventek, Vozár Ju., Vozár Jo. Autobus Mercedes O315 20m, ktorý ako vodič viedol p. Tisovský.■pc*